ใบนี้ อย่างไรก็ตามแต่ จากจุดเริ่มต้นที่ชัยคฺอัลบานีย์ﷺได้ลุกขึ้นมาท้าทายอัลฺมุมารีย์นี่เอง การดะอฺวะฮฺอัซซะละฟียะฮฺที่โดดเด่นที่สุดในศตวรรษที่ 13-14 ของอิสลามจึงได้เริ่มต้นขึ้น!

เรื่องราวทั้งหมดตามที่กล่าวมานี้ ทำให้ข้าฯ สังเวชสลดใจต่อกลุ่มอิควานเทาในประเทศไทยยิ่งนัก นั่นเพราะว่าพวกเขาโหนทั้ง "อิญาซะฮฺ" ของอัลฺมุมารีย์และอิญาซะฮฺหนังสือของชัยคฺอัลบานีย์ที่มอบให้แก่ชัยคฺบูคุบซะฮฺ พวกเขาโหนมันขึ้นตบตาเหล่าสานุศิษย์ผู้น่าสงสารด้วยคำโฆษณาชวนเชื่อว่า พระครูอิควานเทาของพวกเขาสืบทอดสายโซ่ความรู้อย่างเที่ยงตรงกลับไปถึงอัลฺมุมารีย์และอัลบานีย์ ทั้งที่ทั้งสองท่านคือปฏิปักษ์กันอย่างชัดเจน!

อิควานเทากับการโหนนักปราชญ์ซะละฟีย์: กรณีชัยคฺบักรฺ อบูซัยดฺﷺ!

การ "โหน" นักปราชญ์ซะละฟีย์เป็นหนึ่งในพฤติกรรมที่เราสามารถพบเห็นได้บ่อยครั้งจากเหล่าผู้รู้แห่งสำนักอิควานสีเทา และหนึ่งในนักปราชญ์ที่ถูกนำมาห้อยโหนสนองอุดมการณ์อันมดเท็จของพวกเขามากที่สุด คือท่านอัลลามะฮฺ บักรฺ บินอับดิลละฮฺ อบูซัยดฺﷺ

ในความเห็นของข้าฯ สาเหตุที่พวกอิควานสีเทากระทำการโหนชัยคฺบักรฺﷺมากที่สุดในบรรดาเหล่าปราชญ์ซะละฟีย์นั้น คงมาจากการที่ท่านชัยคฺบักรฺ อบูซัยดฺﷺคือส่วนหนึ่งจากปราชญ์ซะละฟีย์อาวุโสและตัวท่านเองก็มีบทบาทในการคัดค้านข้อเขียนของท่านชัยคฺเราะบีอฺ อัลมัดเคาะลีย์ﷺโดยเฉพาะการปกป้องซัยยิด กุฏบฺﷺของชัยคฺบักรฺอันเป็นประเด็นที่เลื่องลือในโลกวิชาการ[436]

[436] ท่านอัลลามะฮฺ บักรฺ อบูซัยดฺﷺ(ฮ.ศ.1365-1429) คือหนึ่งในนักวิชาการซะละฟีย์อาวุโสในโลกร่วมสมัยที่มีชื่อเสียงโด่งดังและยังเป็นหนึ่งในนักปราชญ์ที่ได้รับการยกย่องว่า คือผู้ทรงความรู้อันกว้างขวางประหนึ่งดังท่านอิบนุลก็อยยิมﷺของศตวรรษล่าสุด ท่านมีบทบาทในทางวิชาการอย่างมากมายต่อแนวทางอัซซะละฟียะฮฺ ทั้งการดำรงตำแหน่งเป็นประธานของคณะกรรมการถาวรเพื่อการวิจัยทางวิชาการและการตอบปัญหาศาสนา (อัลลัจนะฮฺอัดดาอิมะฮฺลิลบุฮูษอัลอิลมียะฮฺวัลอิฟตาอ์) และการเป็นสมาชิกของสภาอุละมาอ์อาวุโสแห่งซาอุดิอาระเบีย นอกจากนี้ ท่านยังมีผลงานหนังสือวิชาการมากกว่า 100 ชื่อซึ่งได้ทิ้งไว้เป็นมรดกอันทรงคุณค่าแก่ชนรุ่นหลังไม่รู้จบ รายละเอียดชีวิตของท่านทั้งหมดสามารถศึกษาเพิ่มเติมได้ใน

นักเขียนฝ่ายอิควานเทารายหนึ่งได้แก้ตัวให้แก่ “การห้อยโหน” ของพวกเขาดังนี้

“ปัญหาของใครบางคน คือการมองโลกผ่านแว่นตาที่เคลือบด้วยอคติและทัศนคติในแง่ลบ พวกเขามองการกระทำของคนอื่นด้วยความระแวงสงสัยในเจตนาอยู่ตลอดเวลา ที่ชัดเจนที่สุด คือประเด็นการอ้างอิงนักวิชาการ เมื่อตัวเองอ้างอิงอุละมาอ์ โดยเฉพาะ "กิบารอุละมาอ์" (ปราชญ์อาวุโส) พวกเขาจะรู้สึกภาคภูมิใจว่านี่คือการยึดมั่นในแนวทางที่เที่ยงตรง คือสัญลักษณ์ของความถูกต้อง แต่พอคนอื่นอ้างอิงนักวิชาการท่านเดียวกันบ้าง หรืออ้างอิงท่านอื่นในประเด็นที่ตนไม่เห็นด้วย กลับถูกตีตราทันทีว่าโหน เกาะกระแส หรือ แอบอ้าง สิ่งที่พวกเขาไม่เข้าใจ (หรือแกล้งไม่เข้าใจ) ก็คือ การเลือกตามหรือไม่ตามนักวิชาการคนใดในบางประเด็น มันเป็นเรื่องปกติธรรมดาอย่างยิ่งในโลกของความรู้

การที่เราเห็นด้วยกับทัศนะหนึ่งของผู้รู้ท่านนี้ และไม่เห็นด้วยกับอีกทัศนะหนึ่งของท่าน มันไม่ใช่การ เลือกปฏิบัติ หรือการเลือกเฉพาะที่เข้าข้างตัวเอง แต่มันคือการปฏิบัติตามหลักฐานตามเหตุผลที่แต่ละคนศึกษามา คนที่เรียนวิชา "ฟิกฮ์มุกอรอน" (นิติศาสตร์เปรียบเทียบ) หรือคนที่ผ่านการอบรมและเรียนรู้มาอย่างเป็นระบบ เขาจะเข้าใจกระบวนการนี้ดี เขาจะไม่มองคนอื่นด้วยสายตาคับแคบที่เต็มไปด้วยปมด้อย หรือมองการตามอุละมาอ์เป็นการเลือกข้างเหมือนเชียร์ทีมฟุตบอล ไม่ใช่ว่าพอเราอ้างอิงใครสักคน แล้วพอมีบางเรื่องที่เราไม่เห็นด้วย มันจะกลายเป็นการโหนเพื่อสนองภาพลักษณ์ หรือเพื่อทำให้คนเข้าใจตัวตนของเราในแบบที่อยากให้เป็น นั่นมันคือการตีความที่ตื้นเขินและจับผิดเกินไป นักวิชาการคนเดียวกัน ที่เราเชื่อในความถูกต้องทางทัศนะของเขาด้วยหลักฐานในบางประเด็น แล้วพอมีอีกบางประเด็นที่เราวิพากษ์วิจารณ์หรือไม่เห็นด้วย หรือไปอ้างทัศนะของนักวิชาการคนอื่นแทน มันก็ไม่ได้แปลว่าเราเลือกเฉพาะส่วนที่เข้าข้างตัวเอง

ยกตัวอย่างชัด ๆ มีหลายประเด็นที่เราอ้างอิงทัศนะของชัยคมุนัจญิด ใน IslamQA แต่พอมีบางประเด็นที่เราไม่เห็นด้วย แล้วเราไปอ้างอิงทัศนะที่มีใน IslamWeb แทน เรา

ศอลิฮฺ บินอับดิลละฮฺ อาลุดาวูด, *ซีเราะตุชชัยคฺบักรฺอบูซัยดฺวะอัคบารุฮฺ* (อัรริยาฎ: ดารุตเตาฮีดลินนัชริวัตเตาซีอฺ, 1438).

จะต้องถูกเหมารวมทันทีเลยใช่ไหมว่า ที่เราอ้าง IslamQA มาทั้งหมดน่ะ แค่ "โหน" เท่านั้น? หรือหลาย ๆ ประเด็นที่เราอ้างอิง ชัยคฺบินบาซ, ชัยคฺอัลอุษัยมีน, ชัยคฺเฟาซาน, ชัยคฺบักร อบู ซัยด หรือกิบารท่านอื่น ๆ แต่มีบางทัศนะที่เรากลับไปอ้างอิงนักวิชาการท่านอื่น เราต้องถูกประณามว่าสิ่งที่เราเคยอ้างมาทั้งหมดเป็นแค่การ "โหน" กระนั้นหรือ?

อย่างผมชอบอ้างอิง ชัยคเฏาะรีฟีย์ (ขออัลลอฮฺปลดปล่อยท่าน) และสมมติว่ามันมีบางประเด็นที่ผมไม่เห็นด้วยกับทัศนะของท่าน (ซึ่งมีจริง) แล้วผมไปยึดทัศนะอื่นแทน ผมต้องถูกมองว่าเป็นคนที่ "โหน" หรือ "เกาะกระแส" ท่าน อย่างนั้นหรือ?

ตรรกะวิบัตินี้ก็ถูกนำมาใช้กับการอ้าง "สังกัด" ด้วยเช่นกัน ถ้าผมจะอ้างว่า ผมคือ "อัสสะละฟีย์" ผมกำลัง "โหน" ใช่มั้ย? แต่ในขณะที่พวกคุณอ้างอิงหรืออ้างสังกัดเดียวกันนั้น คุณกลับไม่เคยมองว่าตัวเองกำลัง "โหน"?

ในขณะที่ถ้ามีบางคนเคยยึด ชัยคฺซากิร ไนก์ ตามทุกอย่างแม้กระทั่งสไตล์การพูดการแต่งตัว หรือยึดชัยคมุฮัมมัด เราะชีด ริฎอ เป็นไอดอล หรือตาม ชัยคหะละบีย์ หรือตามกิบารคนนั้นคนนี้ แล้ววันหนึ่งเขาไม่เห็นด้วยในบางประเด็น เขาเลยเลือกทัศนะอื่นมายึดถือแทน เราต้องไปไล่จิ้บอกว่าเขา "โหน" ด้วยหรือเปล่า? ถ้าจะมองว่าการ "เลือกทัศนะ" ที่เรามองว่ามีน้ำหนักและถูกต้องกว่า มันคือการ "โหน" แล้วมันจะต่างอะไรกับที่ใครบางคนกำลัง "โหน" นักวิชาการคนนั้นคนนี้ พอถึงจุดหนึ่งที่ไม่ถูกใจก็คัดออก แล้วเดี๋ยววันหลังก็กลับไปยึดตามต่อ มันคือความย้อนแย้งที่สับสนอลหม่าน ที่สุดท้ายก็สะท้อนว่า คุณก็ทำในสิ่งที่คุณกำลังพร่ำกล่าวหาคนอื่นนั่นเอง"

วิภาษ

ข้าฯ มองว่าข้อเขียนข้างต้นนี้มีลักษณะ "เบี่ยงประเด็น" เพื่อสร้างความไขว้เขวให้แก่ผู้อ่าน ปัญหาใหญ่ที่สุดซึ่งเจ้าของข้อเขียน "จงใจ" ที่จะไม่เอ่ยถึงคือ พฤติกรรมการโหนนักวิชาการคนหนึ่งเพื่อสนองอุดมการณ์ของตนเอง **ในลักษณะที่ตัวการโหนนั้นมีการจงใจดึงข้อเขียนที่ขาดความชัดเจนและละทิ้งข้อเขียนที่มีความชัดเจนอันเป็นข้อเขียนที่สวนทางกับอุดมการณ์ของผู้โหนโดยตรง!**

เป็นที่ทราบกันดีว่า ในโลกวิชาการนั้น นักวิจัยหรือผู้แสวงหาความรู้ศาสนาคนหนึ่งย่อมมีความเห็นที่ไม่ตรงกับเหล่าผู้รู้ที่ตนเองให้ความไว้วางใจในความรู้ของพวกเขาอยู่เสมอมาได้เป็นเรื่องปกติ ทั้งนี้เพราะการที่ใครสักคนหนึ่งจะปฏิบัติตามความเห็นของผู้รู้คนหนึ่งไปเสียทุกเรื่องนั้นย่อมเป็นไปไม่ได้ (นอกจากในก๊กอิควานเทาไทยที่ตามพระครูเทาเท่านั้น) อย่างไรก็ตามแต่ ประเด็นสำคัญที่อิควานเทารายนี้จงใจกลบเกลื่อนให้ตกหล่นไปจากการแก้ตัวก็คือ **การที่พวกอิควานเทามีลักษณะ “โหน” ผู้รู้ท่านหนึ่งในลักษณะที่มักอ้างว่าผู้รู้ท่านนี้ “เห็นพ้องกับตนเอง” ทั้งที่เมื่อตรวจสอบข้อเท็จจริงแล้ว เรากลับพบว่าผู้รู้คนนั้นมีทัศนะตรงข้ามกับข้อสรุปที่พวกเขาสร้างขึ้นมา**

การนำเสนอความเห็นของผู้รู้ท่านหนึ่งผิดเพี้ยนไปจากที่เป็นจริง ซ้ำร้ายยังบิดเบือนว่าผู้รู้ท่านนั้นสนับสนุนอุดมการณ์ของตนเอง หรือการปกปิดข้อมูลมิให้ “ลูกหาบ” ฝ่ายตนทราบว่าผู้รู้ท่านนั้นแท้ที่จริงแล้วมีความคิดที่สอดคล้องกับ “ฝ่ายปกปักษ์ของตนเอง” หรือการนิ่งเงียบไม่เสนอข้อมูลทั้งหมดของผู้รู้รายนั้นในเรื่องที่ตนเอง “กำลังพิพาท” กับฝ่ายตรงข้าม ทั้งหมดที่กล่าวไปนี้คือพฤติกรรมที่สามารถนับเป็นการ “ห้อยโหน” ผู้รู้ได้อย่างชัดเจน และเป็นคนละกรณีกับการตามหรือไม่ตามความเห็นของผู้รู้ท่านหนึ่งทุกประการก็ตาม ซึ่งในเรื่องนี้ข้าฯ มีตัวอย่างจากการห้อยโหนชัยคฺบักรฺ อบูซัยดฺ﵀มาพิสูจน์ดังนี้

การตัดต่อข้อเขียนของชัยคฺบักรฺ อบูซัยดฺ﵀

ข้าฯ ได้เห็นนักวิชาการอิควานเทาผู้หนึ่งออกเทปการบรรยายตัวแรกของเขาสู่พื้นที่สาธารณะ แต่ทว่าเพียงแค่เทปตัวแรกถูกฉายออกมาเราก็พบการจงใจ “ตัดทอน” ข้อเขียนของท่านชัยคฺบักรฺ อบูซัยดฺ﵀ไปเสียแล้ว กล่าวคือ กระทาชายอิควานเทาผู้นี้ได้อ้างคำพูดของชัยคฺบักรฺ อบูซัยดฺตอนหนึ่งซึ่งมีเนื้อหาโดยสรุปความว่า การปฏิบัติตามชาวซะลัฟนั้นจำต้องมีการตามให้ครบถ้วนทุกมิติ อย่างไรก็ตามแต่ อิควานเทาผู้นี้กลับใช้เล่ห์กลระหว่างนำเสนอด้วยการตัดจบการนำเสนอของตนเองลงดื้อ ๆ พร้อมกับพยายามปกปิดวรรคต่อมาอันเป็นวรรคที่ชัยคฺบักรฺได้เน้นย้ำสาระบางประการเป็นพิเศษไว้

เนื้อหาที่ถูกตัดทอนทิ้งไป ความจริงแล้วคือวรรคที่แสดงให้เห็นถึงแบบอย่างของชาวซะลัฟตัวจริงอย่างท่านอัดดาเราะกุฏนีย์ﷺในด้านของการต่อต้านวิชาอิลมุลกะลามและการละทิ้งไม่ยุ่งเกี่ยวกับวิชานี้ ดังที่ท่านอัลลามะฮฺ บักรฺ อบูซัยดﷺได้กล่าวว่า

كُنْ عَلَى جَادَّةِ السَّلَفِ الصَّالِحِ:كُنْ سَلَفِيًّا عَلَى الْجَادَّةِ، طَرِيقِ السَّلَفِ الصَّالِحِ مِنَ الصَّحَابَةِ رَضِيَ اللهُ عَنْهُمْ، فَمَنْ بَعْدَهُمْ مِمَّنْ قَفَا أَثَرَهُمْ فِي جَمِيعِ أَبْوَابِ الدِّينِ، مِنَ التَّوْحِيدِ، وَالْعِبَادَاتِ، وَنَحْوِهَا، مُتَمَيِّزًا بِالْتِزَامِ آثَارِ رَسُولِ اللهِ ﷺ، وَتَوْظِيفِ السُّنَنِ عَلَى نَفْسِكَ، وَتَرْكِ الْجِدَالِ، وَالْمِرَاءِ، وَالْخَوْضِ فِي عِلْمِ الْكَلَامِ، وَمَا يَجْلِبُ الْآثَامَ، وَيَصُدُّ عَنِ الشَّرْعِ. قَالَ الذَّهَبِيُّ رَحِمَهُ اللهُ تَعَالَى: وَصَحَّ عَنِ الدَّارَقُطْنِيِّ أَنَّهُ قَالَ: مَا شَيْءٌ أَبْغَضُ إِلَيَّ مِنْ عِلْمِ الْكَلَامِ. قُلْتُ: لَمْ يَدْخُلِ الرَّجُلُ أَبَدًا فِي عِلْمِ الْكَلَامِ وَلَا الْجِدَالِ، وَلَا خَاضَ فِي ذَلِكَ، بَلْ كَانَ سَلَفِيًّا» اهـ. وَهَؤُلَاءِ هُمْ (أَهْلُ السُّنَّةِ وَالْجَمَاعَةِ) الْمُتَّبِعُونَ آثَارَ رَسُولِ اللهِ ﷺ، وَهُمْ كَمَا قَالَ شَيْخُ الْإِسْلَامِ ابْنُ تَيْمِيَّةَ رَحِمَهُ اللهُ تَعَالَى: «وَأَهْلُ السُّنَّةِ: نُقَاوَةُ الْمُسْلِمِينَ، وَهُمْ خَيْرُ النَّاسِ لِلنَّاسِ» اهـ. فَالْزَمِ السَّبِيلَ (وَلَا تَتَّبِعُوا السُّبُلَ فَتَفَرَّقَ بِكُمْ عَنْ سَبِيلِهِ).

“**จงอยู่บนหนทางที่เที่ยงตรงของอัซซะลัฟอัศศอลิฮฺ:** จงเป็นซะละฟีย์บนหนทางที่เที่ยงตรง (คือ) แนวทางของอัซซะลัฟอัศศอลิฮฺจากในหมู่เศาะฮาบะฮฺﷺ**แล้วก็ผู้ที่มาหลังจากพวกเขาอันเป็นบุคคลผู้ที่เจริญรอยตามพวกเขาอย่างหนักแน่นในทุกเรื่องของศาสนา** ไม่ว่าจะเป็นเรื่องเตาฮีด เรื่องอิบาดะฮฺ หรือเรื่องอื่น ๆ ที่คล้ายกัน โดยเป็นผู้ที่โดดเด่นในการยึดมั่นตามร่องรอยของเราะซูลุลลอฮฺﷺ, ในการนำซุนนะฮฺต่าง ๆ มาบังคับใช้กับตัวของท่านเอง ละทิ้งการโต้เถียงที่เพียงเพื่อจะสนับสนุนความเท็จของตนเอง ละทิ้งการวิวาทที่ไม่นำไปสู่ผลสรุปอันเป็นสัจธรรม **ละทิ้งการถลำลึกเข้าไปในวิชาอิลมุลกะลามและสิ่งที่นำมาซึ่งบาปและกีดกันออกจากบทบัญญัติศาสนา** ท่านอัสสะฮะบีย์ﷺได้กล่าวไว้ว่า *และมีรายงานที่ถูกต้องจากอัดดาเราะกุฏนีย์ﷺมาว่าท่าน (อัดดาเราะกุฏนีย์ﷺ) กล่าวว่า* ***ไม่มีสิ่งใดที่ฉันเกลียดชังมากไปกว่าอิลมุลกะลาม*** *ข้าฯ (อัสสะฮะบีย์ﷺ) กล่าวว่า* ***ชายผู้นี้ไม่เคยเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับอิลมุลกะลาม****และการโต้เถียงที่เพียงเพื่อจะสนับสนุนความเท็จของตนเองเลย และก็ไม่ถลำลึกเข้าไปในเรื่องนั้น* ***แต่เขาเป็นซะละฟีย์*** (จากอัซซิยัร 16/457) และชนเหล่านี้ พวก

เขาคือ (อะฮฺลุซซุนนะฮฺวัลญะมาอะฮฺ) คือผู้ติดตามร่องรอยของเราะซูลุลลอฮฺﷺและพวกเขาก็เป็นดั่งที่ชัยคุลอิสลาม อิบนุตัยมียะฮฺﷺได้กล่าวว่า: *และอะฮฺลุซซุนนะฮฺ: คือความบริสุทธิ์ (กลุ่มซึ่งพิเศษที่สุด) ของชาวมุสลิม และพวกเขาคือผู้ที่ดีที่สุดของผู้คนสำหรับผู้คน* จบการคัดลอกคำพูด ดังนั้นจงยึดมั่นในแนวทางของพระเจ้าเถิด

﴿وَلَا تَتَّبِعُوا۟ ٱلسُّبُلَ فَتَفَرَّقَ بِكُمْ عَن سَبِيلِهِۦ﴾ الأنعام: ١٥٣

และพวกเจ้าจงอย่าติดตามหนทางอื่น ๆ ทั้งหลายเพราะมันจะทำให้พวกเจ้าแยกจากหนทางของพระองค์ (6:153)”[437]

ข้างต้นคือ ข้อความทั้งหมดของชัยคฺบักรฺﷺภายใต้หัวข้อ “จงอยู่บนหนทางที่เที่ยงตรงของอัซซะลัฟอัศศอลิฮฺ” อย่างไรก็ตามข้อเขียนของท่านตั้งแต่วรรคที่เริ่มคัดลอกคำพูดของท่านอัสสะฮะบีย์ไปจนจบหัวข้อนี้ **“กลับไม่ถูกนำเสนอ”** ซึ่งทำให้เกิดคำถามขึ้นว่า “ทำไมอิควานเทาจึงไม่เสนอเนื้อหาทั้งหมด?” คำตอบนั้นเป็นที่ชัดเจน เพราะอิลมุลกะลามที่ชัยคฺบักรฺ ﷺตำหนิไว้ในประโยคข้างต้นนี้ ณ ปัจจุบันมันก็คือ “วิชาศิฟาต 20 ประการ” ของสำนักอัลอะชาอิเราะฮฺตลอดจนเนื้อหาสาระในวิชาอะกีดะฮฺทั้งหมดของสำนักอัลเกาษะรียะฮฺนั่นเอง การที่ข้อความส่วนนี้ถูกปกปิดไปจากการนำเสนอ นั่นก็เพียงเพราะว่ามันสวนทางกับอิควานเทาผู้นี้เสียเอง ใครก็ตามที่ติดตามการทำงานของพวกอิควานเทามาตลอดย่อมทราบดีว่าพวกเขาคือกลุ่มที่ยืนกรานต่อสังคมมาตลอดว่า **อัลอะชาอิเราะฮฺคือชาวซุนนะฮฺและเราต้อง “คืนความเป็นธรรมและการเห็นใจ” ให้แก่สำนักอัลอะชาอิเราะฮฺ!**

ดังนั้น ก่อนที่อิควานเทารายนี้จะสร้างภาพ “ลวงหลอก” สังคมว่าตนเองดำเนินตามชาวซะลัฟในทุกด้านแล้ว สิ่งที่เขาต้องกระทำก่อนเหนือเรื่องอื่นใดคือ **การดำเนินตามซะลัฟในด้านจรรยาบรรณทางวิชาการและการเสนอวิชาการอย่างซื่อสัตย์ไม่หมกเม็ดให้ได้เสียก่อน**

---

[437] บักรฺ บินอับดิลลาะฮฺ อบูซัยดฺ, *อัลมัจมูอะฮฺอัลอิลมียะฮฺ, ฮิลยะตุฏฏอลิบิลอิลมฺ* (อัรริยาฎ: ดารุลอาศิมะฮฺ ลินนัชริวัตเตาซีอ, 1416), หน้า 143-144.

ข้อเขียนของชัยคฺบักรฺ อบูซัยดฺ ﷺ ข้างต้น มีสิ่งที่สวนทางกับจุดยืนของกลุ่มอิควานเทาหลายประการดังนี้

1. ท่านชัยคฺสั่งใช้ให้ผู้อ่านเป็น "ซะละฟีย์" ขณะที่พวกอิควานเทากลับตำหนิการเรียกตนเองว่าซะละฟีย์ โดยพวกอิควานมักอ้างว่าสถานะความเป็นมุสลิมนั้นคือสิ่งที่เพียงพอแล้วและการขนานนามตนว่าซะละฟีย์ คือสิ่งที่สร้างความแตกแยกในสังคมมุสลิม
2. ข้อเขียนของท่านชัยคฺส่งสัญญาณออกมาว่า "สัญลักษณ์" ของการดำเนินตามชาวซะลัฟ คือการมีจุดยืนต่อต้านอิลมุลกะลาม แม้ท่านจะกล่าวไว้ในวรรคก่อนหน้าว่าการดำเนินตามชาวซะลัฟจำต้องเกิดขึ้นในทุกมิติของศาสนา แต่การยกแบบอย่างของซะลัฟชั้นแนวหน้าอย่างอัดดาเราะกุฏนีย์ ﷺ มานำเสนอ โดยเป็นแบบอย่างที่กล่าวถึงการเกลียดชังอิลมุลกะลาม ข้อความตรงส่วนนี้ก็บ่งบอกออกมาให้เราเข้าใจได้แล้วว่า **หัวใจสูงสุดของการเป็นซะละฟีย์คือ การยึดมั่นกับหลักศรัทธาของชาวซะลัฟและการเป็นศัตรูต่ออิลมุลกะลาม** จุดยืนของชัยคฺบักรฺ ﷺ ตรงนี้สวนทางโดยสิ้นเชิงกับวาทกรรมของพวกอิควานเทาที่สอนสังคมว่า "ผู้บกพร่องเรื่องมารยาท" ย่อมไม่ใช่ซะละฟีย์ และ "คนที่มีมารยาทดีจากในหมู่อะฮฺลุลกะลาม" คือชาวซุนนะฮฺที่สะอาดยิ่งกว่าผู้ต่อต้านอิลมุลกะลามจากในหมู่ซะละฟีย์!

พฤติกรรมของอิควานเทาตามที่ข้าฯ เสนอไปข้างต้นเพียงตัวอย่างเดียวนี้ เพียงพอแล้วที่จะสะท้อนให้เห็นถึงลักษณะนิสัย "ห้อยโหน" ผู้รู้คนขึ้นเพื่อสนับสนุนอุดมการณ์อันมดเท็จของกลุ่มก้อนตนเอง และการกระทำข้างต้นนี้ ก็เป็นเพียง "โลกทัศน์อันคับแคบที่เต็มไปด้วยปมด้อย" ของสำนักอิควานเทาอย่างไม่ต้องสงสัย

ชัยคฺบักรฺ อบูซัยดฺ ﷺ กับการตักเตือนให้มุสลิมระวังภัยของพวกแสร้งรู้

ชัยคฺบักรฺ อบูซัยดฺﷺนั้น ได้ประพันธ์หนังสือเล่มซึ่งมีชื่อว่า “อัตตะอาลุมวะอะษุรุฮุอะลัลฟิกรฺวัลกิตาบ” อันเป็นหนังสือที่อภิปรายถึงพฤติกรรมและผลกระทบจาก “ผู้ที่อวดอ้างว่าตนมีความรู้ทั้งที่เขามิใช่ผู้รู้”[438]

ส่วนหนึ่งจากเรื่องราวของ “ผู้แสร้งรู้” ซึ่งชัยคฺบักรฺﷺได้ยกมากล่าวถึงในหนังสือชุดนี้ คือเรื่องของชายที่ชื่อ ชัมซฺ อิบนุอะฏูอฺ อัรรอซีย์ อัลฮะเราะวีย์ (เสีย ฮ.ศ.887) ชายผู้นี้ขึ้นชื่อลือชาในเรื่องการ “อ้างเกินจริงในเรื่องการท่องจำฮะดีษ” ของตนเอง ครั้นเมื่อเขาได้ถูกนำตัวมาทดสอบความจำขึ้นในวันหนึ่ง ก็ได้มีการถามเขาว่า มีฮะดีษระบุให้ทำการย่อละหมาดมัฆริบในขณะเดินทางไกลบ้างไหม เขาก็ตอบว่า มี และอ้างว่าฮะดีษบทดังกล่าวปรากฏอยู่ในหนังสือ “อัลฟิรเดาซฺ” ของท่านอบิลลัยษฺ อัซซะมัรก็อนดีย์ จากนั้นผู้คนจึงกลับไปค้นหาฮะดีษบทนี้ในหนังสือชุดนี้กัน แต่ทว่าพวกเขากลับไม่พบฮะดีษบทนี้ปรากฏอยู่แต่อย่างใดเลย ครั้นเมื่อเป็นเช่นนี้ อัลฮะเราะวีย์ จึงอ้างขึ้นว่าตำรา “อัลฟิรเดาซฺ” ของท่านอบิลลัยษฺ อัซซะมัรก็อนดีย์นั้นมีสามสำเนาตัวเขียนมือ นั่นคือมีสำเนาฉบับเล็ก, กลางและใหญ่ ซึ่งฮะดีษที่เขาอ้างถึงนั้นอยู่ในสำเนาฉบับใหญ่และสำเนาฉบับนี้ยังไม่ถูกนำเข้ามายังเมืองที่เขาอาศัยอยู่ในเวลานั้น นับตั้งแต่วันนี้มาประชาชนจึงทราบเป็นอย่างดีว่าเขาพูดโกหก[439] เรื่องราวข้างต้นที่ชัยคฺบักรฺ อบูซัยดฺﷺนำมาถ่ายทอดไว้ในหนังสือของท่านนั้น เป็นบทเรียนสอนใจให้เราระวังภัยของพวก “แสร้งรู้” ได้เป็นอย่างดีเลยทีเดียว

ส่วนหนึ่งจากพฤติกรรมของการ “แสร้งรู้” ที่เกิดขึ้นในสังคมของเราและยังเกี่ยวข้องกับท่านชัยคฺบักรฺ อบูซัยดฺﷺอีกด้วย นั่นคือการที่พวกอิควานเทาผู้ “ห้อยโหน” ชัยคฺบักรฺบางคนพยายามแสดงตนราวกับว่าตนเองคือคนที่ “เปี่ยมล้น” ไปด้วยสถานะของผู้แสวงหาความรู้ที่เป็นขั้นตอนและเป็นระบบ สิ่งนี้ข้าฯ พบเห็นจากข้อเขียนของพวกแสร้งรู้ซึ่งมักห้อยโหนชัยคฺ

---

[438] ดูคำนิยามของคำนี้ได้ใน บักรฺ บินอับดิลละฮฺ อบูซัยดฺ, *อัลมัจมูอะฮฺอัลอิลมียะฮฺ, อัตตะอาลุมวะอะษุรุฮุอะลัลฟิกรฺวัลกิตาบ*, หน้า 11-12.

[439] บักรฺ บินอับดิลละฮฺ อบูซัยดฺ, *อัลมัจมูอะฮฺอัลอิลมียะฮฺ, อัตตะอาลุมวะอะษุรุฮุอะลัลฟิกรฺวัลกิตาบ*, หน้า 18.

บักรฺ อบูซัยดฺอยู่เป็นประจำ ในหมู่พวกเขามีบางคนที่สร้างภาพ “แสร้งรู้” ในทำนองว่า *“เยาวชนซะละฟีย์ มักข้ามขั้นไปศึกษาตำราเล่มใหญ่ที่ซับซ้อนโดยละเลยการปูรากฐานที่มั่นคง”* หรือ *“เมื่อใดที่มีผู้ตักเตือนถึงความสำคัญของมารยาท หรือความจำเป็นในการนอบน้อมต่อครูอาจารย์ ความหยิ่งผยองและความรีบร้อนในใจก็อาจทำให้พวกเขามองข้ามสิ่งเหล่านี้ไป โดยเห็นว่าเป็นเพียงเปลือกนอกหรือเป็นเรื่องเสียเวลา”*

จากการสังเกตพฤติกรรมของเยาวชนซะละฟีย์ตลอดนับ 10 ปีที่ผ่านมา ข้าฯ พบว่าพวกเขาส่วนมากต่างไปจากการโกหกของพวกอิควานเทาเหล่านี้โดยสิ้นเชิง ด้วยหลักฐานหลายประการดังต่อไปนี้

ประการแรก ในประเทศไทย ข้าฯ พบเห็นเพียงแค่เยาวชนซะละฟีย์เท่านั้นที่ทำการศึกษาตำราศาสนาอย่างเป็นขั้นตอนโดยไต่ระดับจากเล่มพื้นฐานตามที่ชัยคฺบักรฺ อบูซัยดฺ ﵀ได้แนะนำไว้ อาทิ ตำราเตาฮีดอันมีชื่อเสียงเล่มต่าง ๆ ของอิมามมุฮัมมัด บินอับดิลวะฮฺฮาบ[440], ตำราในหมวดพระนามและคุณลักษณะของอัลลอฮฺโดยชัยคุลอิสลาม อิบนุตัยมียะฮฺ[441]และรวมถึงอัลอะกีดะฮฺอัฏเฏาะฮาวีย์พร้อมคำอธิบาย นอกจากนี้ยังรวมถึงตำรา 40 ฮะดีษของอิมามอันนะวะวีย์[442] บรรดาตำราเหล่านี้ข้าฯ พบว่ามีเพียงเยาวชนซะละฟีย์เท่านั้นที่ให้ความสำคัญกับการศึกษา ต่างไปจากพวกเยาวชนอิควานสีเทาที่พวกเขา (ตลอดจนโต๊ะครูของพวกเขา) ผลาญเวลาหมดไปกับการทำละคร ซ้อมนะชีด ติดตามข่าวสารการเมืองโลกและทำค่ายอบรมจริยธรรมที่ไม่ตอบโจทย์สังคม! ซ้ำร้ายไปกว่านั้นบางส่วนของพวกเขาหมกมุ่นอยู่กับงานศิลปะเพ้อเจ้อและการทำธุรกิจที่ขาดความรู้จนสังคมได้เห็นถึงความโง่ของการพูดเรื่องศาสนาแทบทุกสัปดาห์ เลวร้ายไปกว่านั้นพวกอิควานเทาผู้โง่เขลาเหล่านี้อาจหาญสถาปนา

---

[440] ท่านชัยคฺบักรฺ﵀ได้แนะนำไว้ 4 เล่มคือ ษะลาษะตุลอุศูล, อัลเกาะวาอิดอัลอัรบะอฺ, กัชฟุชชุบุฮาต และกิตาบุตเตาฮีด

[441] ท่านชัยคฺบักรฺได้แนะนำไว้ 3 เล่มคือ อัลอะกีดะฮฺอัลวาซิฏียะฮฺ, อัลฮะมะวียะฮฺ, และ อัตตัดมุรียะฮฺ

[442] บักรฺ บินอับดิลละฮฺ อบูซัยดฺ, *อัลมัจมูอะฮฺอัลอิลมียะฮฺ, ฮิลยะตุฏฏอลิบิลอิลมฺ*, หน้า 156.

ตัวเองเป็นทั้ง "บอร์ดชะรีอะฮฺ" และ ออกฟัตวาเรื่อง "ญิฮาดและการบอยคอต"! ใครกันแน่ เล่าที่มีพฤติกรรมแสร้งรู้และก้าวกระโดดทางวิชาการ!?

ประการที่สอง ท่านชัยคฺบักรฺ อบูซัยดฺﷺนั้นมีผลงานที่สะท้อนให้ว่าตัวท่านให้ความสำคัญกับการอธิบาย "กิตาบิตเตาฮีด" ของอิมามมุฮัมมัดอย่างมาก ผลงานส่วนนี้สามารถเห็นได้จากการ "ตะฮฺกี๊ก"[443] และ "ตะอฺลี๊ก"[444] หนังสือ "ฟัตฮุลลอฮฺอัลฮะมีด อัลมะญีด" ซึ่งเป็นหนังสือของท่านอัลลามะฮฺ ฮามิด บินมุฮัมมัดﷺที่ได้อธิบายตำรากิตาบุตเตาฮีดอีกที[445] ผลงานชิ้นนี้ของท่านชัยคฺบักรฺ สวนทางอย่างชัดเจนกับการสำรอกของพระครูอิควานที่เย้ยหยันการสอนเตาฮีดด้วยสำนวนว่า "อย่านำเตาฮีดมาสอนมุสลิม ไปสอนในวัดเถอะ เพราะมุสลิมมีเตาฮีดกันอยู่แล้ว" และพระครูอิควานก็ยังเย้ยหยันการสอนกิตาบุตเตาฮีดของท่านอิมามด้วยสำนวนว่า "ใครบอกล่ะว่าเรียนเตาฮีด จะต้องเรียนหนังสือของมุฮัมมัด บินอับดิลวะฮฺฮาบ ถ้าชีวิตทั้งชีวิต ไม่ได้อ่านหนังสือเล่มนี้ ก็ยังมีอะกีดะฮฺที่ถูกต้อง นี่เป็นเงื่อนไขที่เป็นอุตริกรรม บิดอะฮฺที่มาบังคับนักวิชาการ ใครไม่สอน ก็โดนข้อหาว่าเขาไม่ใช่ซะละฟีย์ อันนี้แหละบิดอะฮฺ" นี่คือการเย้ยหยันการสอนเตาฮีดของพระครูอิควานเทา!

ท่านชัยคฺบักรฺ อบูซัยดฺﷺได้กล่าวสรรเสริญถึงตำรา "เตาฮีด" ของสายธารซะละฟีย์ไว้ว่า

فَإِنَّ الإِمَامَ أَبَا عَبْدِ اللَّهِ مُحَمَّدَ بْنَ إِسْمَاعِيلَ البُخَارِيَّ، المُتَوَفَّى سَنَةَ ٢٥٦ ـ رَحِمَهُ اللَّهُ تَعَالَى ـ قَدْ بَادَرَ فِي صَحِيحِهِ: «الجَامِعُ الصَّحِيحُ» إِلَى عَقْدِ كِتَابٍ فِيهِ بِاسْمِ: «كِتَابُ التَّوْحِيدِ» أَيْ تَوْحِيدِ العِبَادَةِ، فَجَمَعَ فِيهِ أُصُولَ هَذَا البَابِ، وَقَفَاهُ أَئِمَّةُ هَذَا الشَّأْنِ، حَتَّى إِذَا كَانَ فِي القَرْنِ السَّابِعِ الهِجْرِيِّ، وَفَاتِحَةِ القَرْنِ الثَّامِنِ، قَيَّضَ اللَّهُ أَبَا العَبَّاسِ، تَقِيَّ الدِّينِ، شَيْخَ الإِسْلَامِ أَحْمَدَ بْنَ عَبْدِ الحَلِيمِ ابْنَ تَيْمِيَّةَ النُّمَيْرِيَّ، المُتَوَفَّى سَنَةَ ٧٢٨ ـ رَحِمَهُ

---

443 หมายถึง การนำเอาต้นฉบับตัวเขียนมือมาศึกษา, และตรวจทานเพื่อจัดพิมพ์เป็นรูปเล่มในระบบโรงพิมพ์สมัยใหม่

444 หมายถึง การอธิบายโดยย่อในเชิงอรรถตรงขอบล่างของหนังสือ

445 ฮามิด บินมุฮัมมัด บินฮะซัน บินมุฮฺซิน, *ฟัตฮุลลอฮฺอัลฮะมีดอัลมะญีดฟีชัรฮิกิตาบิตเตาฮีด*, ตรวจทานโดย บักรฺ บินอับดิลละฮฺ อบูซัยดฺ (อัรริยาฎ: ดารุลมุอัยยิดลินนัชริวัตเตาซีอฺ, 1417).

اللَّهُ تَعَالَى ـ فَبَذَلَ جُهْدًا مُبَارَكًا فِي هَذَا البَابِ، فَقَرَّرَ مَسَائِلَ التَّوْحِيدِ أَتَمَّ تَقْرِيرٍ، وَنَفَضَ عَنْهُ غُبَارَ الوَثَنِيِّينَ، وَالقُبُورِيِّينَ، وَالمُتَصَوِّفَةِ، وَأَغَالِيطَ الجَاهِلِينَ، وَقَفَاهُ تَلَامِذَتُهُ مِنْ بَعْدِهِ، وَفِي مُقَدِّمَتِهِمْ تِلْمِيذُهُ صَاحِبُ التَّصَانِيفِ المُفِيدَةِ أَبُو عَبْدِ اللَّهِ شَمْسُ الدِّينِ مُحَمَّدُ بْنُ أَبِي بَكْرٍ الشَّهِيرُ بِابْنِ قَيِّمِ الجَوْزِيَّةِ، المُتَوَفَّى سَنَةَ ٧٥١ ـ رَحِمَهُ اللَّهُ تَعَالَى ـ وَكَانَ عَلَى الجَادَّةِ الإِسْلَامِيَّةِ الصَّافِيَةِ أَئِمَّةٌ حُفَّاظٌ مِنْهُمْ: ابْنُ عَبْدِ الهَادِي، وَالذَّهَبِيُّ، وَابْنُ كَثِيرٍ، وَابْنُ رَجَبٍ، وَالمَقْرِيزِيُّ، وَأَفْرَدَ فِيهِ كِتَابًا سَمَّاهُ: «تَجْرِيدُ التَّوْحِيدِ» وَهَكَذَا. حَتَّى وَصَلَتِ النَّوْبَةُ إِلَى الشَّيْخِ مُحَمَّدِ بْنِ عَبْدِ الوَهَّابِ التَّمِيمِيِّ، المُتَوَفَّى سَنَةَ ١٢٠٦ ـ رَحِمَ اللَّهُ الجَمِيعَ ـ فَأَلَّفَ كِتَابَهُ: «كِتَابُ التَّوْحِيدِ» الَّذِي عَقَدَهُ فِي سِتَّةٍ وَسِتِّينَ بَابًا، بَنَاهُ عَلَى آيَاتِ القُرْآنِ العَظِيمِ، وَأَحَادِيثِ النَّبِيِّ الكَرِيمِ، وَمَا عَلَيْهِ الصَّحَابَةُ وَالتَّابِعُونَ ـ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ أَجْمَعِينَ ـ ثُمَّ يَخْتِمُ كُلَّ بَابٍ بِمَا فِيهِ مِنَ المَسَائِلِ أَكْثَرُهَا ثَلَاثُونَ مَسْأَلَةً فِي البَابِ، وَأَقَلُّهَا مَسْأَلَتَانِ فِي البَابِ، فَتَنَاوَلَهُ العُلَمَاءُ فِي أَكْثَرَ مِنْ عِشْرِينَ مُؤَلَّفًا، شَرْحًا، وَتَحْشِيَةً، وَتَوْضِيحًا، وَجُلُّهَا ـ وَلِلَّهِ الحَمْدُ ـ مَطْبُوعَةٌ، مُتَدَاوَلَةٌ.

“แท้จริงท่านอิมามอบูอับดิลละฮฺ มุฮัมมัด บินอิซมาอีล อัลบุคอรีย์เสียชีวิตปี ฮ.ศ. 256-ขออัลลอฮ์ทรงเมตตาท่าน-ท่านได้ริเริ่มขึ้น (เป็นท่านแรก) ในการเขียนบทว่าด้วยการให้เอกภาพ (กิตาบุตเตาฮีด) ซึ่งหมายถึง เตาฮีดอัลอิบาดะฮฺ (การให้เอกภาพในการเคารพภักดี) ไว้ในหนังสืออัลญามิอฺอัศเศาะฮีฮฺของท่าน (เพื่อเป็นแบบอย่างให้คนรุ่นหลัง) โดยท่านได้รวบรวมรากฐานศาสนาของหัวข้อนี้ไว้ภายในบทนี้ และบรรดาอิมามผู้เชี่ยวชาญในศาสตร์นี้ก็ได้ดำเนินรอยตามท่านจนกระทั่งเมื่อเข้าสู่ศตวรรษที่ 7 และต้นศตวรรษที่ 8 แห่งฮิจเราะฮฺศักราช พระองค์อัลลอฮฺก็ได้ทรงประทานท่านอบุลอับบาซ ตะกียุดดีน ชัยคุลอิสลาม อะฮฺมัด บินอับดิลฮะลีม บินตัยมียะฮฺ อันนุมัยรีย์ เสียชีวิตปี ฮ.ศ. 728-ขออัลลอฮฺทรงเมตตาท่าน-ท่านได้ทุ่มเทความพยายามอันจำเริญในศาสตร์ด้านนี้ขึ้น โดยได้วางบรรทัดฐาน/กำหนดประเด็นต่างๆ ของเรื่องเตาฮีดไว้อย่างสมบูรณ์ที่สุดของการวางบรรทัดฐานแล้ว **และท่านได้ขจัดฝุ่น**

ละออง (ความมัวหมอง) ของพวกนิยมรูปเคารพ, พวกกราบไหว้หลุมศพ, พวกศูฟีย์และข้อผิดพลาดทั้งหลายของผู้ที่โง่เขลาออกไป[446]

และหลังจากนั้นบรรดาลูกศิษย์ของท่านก็ได้สืบทอดเจตนารมณ์ต่อมา และผู้เป็นแนวหน้าของพวกเขาเหล่านั้น คือลูกศิษย์ของท่านผู้เป็นเจ้าของผลงานนิพนธ์อันทรงคุณค่าอย่าง อบูอับดิลละฮฺ ชัมซุดดีน มุฮัมมัด บินอบีบักรฺ ซึ่งเป็นที่รู้จักกันในนาม อิบนุก็อยยิม อัลเญาว์ซียะฮฺ เสียชีวิตปี ฮ.ศ. 751-ขออัลลอฮฺทรงเมตตาท่าน-และบนหนทางอิสลามอันบริสุทธิ์นั้น ยังมีเหล่านักวิชาการผู้ท่องจำฮะดีษปรากฏอยู่โดยในหมู่พวกเขานั้นก็มีบุคคลอย่าง อิบนุอับดิลฮาดีย์, อัสสะฮะบีย์, อิบนุกะษีร, อิบนุเราะญับ, อัลมักรีซีย์ และตัวท่าน (อัลมักรีซีย์) ได้เขียนตำราเฉพาะในเรื่องนี้แยกไว้เป็นเอกเทศหนึ่งเล่มเลยโดยตั้งชื่อว่า ตัจรีดุตเตาฮีด และก็เป็นเช่นนี้เรื่อยมา จนกระทั่งการส่งต่อภารกิจนี้ได้มาถึงชัยคฺมุฮัมมัด บินอับดิลวะฮฺฮาบ อัตตะมีมีย์ เสียชีวิตปี ฮ.ศ. 1206-ขออัลลอฮฺทรงเมตตาทุกท่าน-ท่านได้รจนาหนังสือของท่านที่ชื่อว่า กิตาบุตเตาฮีด ซึ่งแบ่งออกเป็น 66 บท โดยตัวหนังสือถูกวางรากฐานขึ้นจากโองการจากอัลกุรอานอันยิ่งใหญ่, วจนะของท่านนบีผู้ทรงเกียรติ และแนวทางของเหล่าเศาะฮาบะฮฺและตาบิอีน ขออัลลอฮฺทรงพอพระทัยในพวกเขาทั้งหมด จากนั้นท่านได้ปิดท้ายในแต่ละบทด้วยการตั้งประเด็นสำคัญต่าง ๆ (อัลมะซาอิล) ซึ่งในบทหนึ่งมีประเด็นที่ถูกตั้งไว้มากที่สุดถึง 30 ประเด็น และก็มีน้อยที่สุด 2 ประเด็นในบทหนึ่ง แล้วต่อมาบรรดานักวิชาการได้นำตำราเล่มนี้มาต่อยอดเป็นผลงานทางวิชาการมากกว่า 20 ผลงาน ทั้งในรูปแบบการอธิบาย (ชัรฮฺ), การทำเชิงอรรถ (ฮาชิยะฮฺ) และการขยายความ (เตาฎีฮฺ) ซึ่งส่วนใหญ่ของผลงานเหล่านั้น ด้วยการสรรเสริญแด่อัลลอฮฺ ได้รับการตีพิมพ์และเผยแพร่อยู่ในปัจจุบัน”[447]

ท่านอัลลามะฮฺ ฮามิด ﷺ เจ้าของหนังสือ ได้กล่าวไว้ในตอนหนึ่งว่า

---

[446] คำพูดของท่านชัยคฺข้างต้นนี้ สวนทางอย่างสิ้นเชิงกับคำพูดของพระครูอิควานเทาที่ได้พูดว่า อัตเตาฮีดต้องไปสอนในวัดให้คนพุทธฟัง

[447] ฮามิด บินมุฮัมมัด บินฮะซัน บินมุฮฺซิน, *ฟัตฮุลลอฮฺอัลฮะมีดอัลมะญีดฟีชัรฮิกิตาบิตเตาฮีด*, ตรวจทานโดย บักรฺ บินอับดิลละฮฺ อบูซัยดฺ, หน้า 5-6.

وَلَمَّا سَمِعَتْ قُرَيْشٌ رَسُولَ اللهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَذْكُرُ: الرَّحْمَنَ أَنْكَرُوا ذَلِكَ فَأَنْزَلَ اللهُ {وَهُمْ يَكْفُرُونَ بِالرَّحْمَنِ} [الرعد: ٣٢]. وَمِنْ هَؤُلَاءِ الجَهْمِيَّةُ، وَفُرُوخُ الأَشَاعِرَةِ، وَالمُعْتَزِلَةُ، وَمَنْ شَابَهَهُمْ.

"(ท่านอิมามมุฮัมมัดﷺกล่าวว่า) และครั้นเมื่อชาวกุร็อยชฺได้ยินท่านเราะซูลุลลอฮฺﷺกล่าวถึงพระนามอัรเราะฮฺมาน (ผู้ทรงกรุณาปรานี) พวกเขาก็ปฏิเสธไม่ยอมรับในสิ่งนั้น อัลลอฮฺจึงทรงประทานโองการที่ว่า

﴿وَهُمۡ يَكۡفُرُونَ بِٱلرَّحۡمَٰنِۚ﴾ الرعد: ٣٠

และพวกเขาก็ปฏิเสธศรัทธาต่อพระผู้ทรงกรุณาปรานี (13:30)

(ท่านอัลลามะฮฺ ฮามิดﷺอธิบายว่า) และส่วนหนึ่งจากพวกเหล่านี้ (ที่มีพฤติกรรมปฏิเสธคุณลักษณะของอัลลอฮฺเยี่ยงเดียวกับพวกมุชริกกุร็อยชฺ-ผู้แปล) คือ พวกอัลญะฮฺมียะฮฺ, **ลูกหาบ (หรือทายาททางความคิด) ของพวกอัลอะชาอิเราะฮฺ**, พวกอัลมุอฺตะซิละฮฺและผู้ที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับพวกเขา"[448]

ข้อเขียนข้างต้นของท่านอัลลามะฮฺ บักรฺ บินอับดิลละฮฺ อบูซัยดฺﷺสวนทางกับความคิดของพระครูอิควานเทาราวฟ้ากับเหว!

ประการที่สาม ข้าฯ ไม่แน่ใจว่า อิควานเทาที่แสดงออกว่าตนเองตระหนักรู้ในความสำคัญของการเรียนตำราอย่างเป็นขั้นตอนนี้ ตัวเขาเองได้เคยอ่านและเรียนตำราเล่มต่าง ๆ ที่ชัยคฺบักรฺแนะนำมาบ้างหรือไม่ เขาเคยเรียนมันกับครูคนใดชื่ออะไร นี่ยังคงเป็นเรื่องที่ข้าฯ สงสัยมาตลอดว่า เป็นตัวเขาเสียเองหรือเปล่าที่แสดงการ "แสร้งรู้" ออกมา ทั้งที่ตนเองเป็นผู้ที่ปราศจากสิ่งที่ตนอวดอ้างมาโดยตลอด

ประการที่สี่ เยาวชนซะละฟีย์ส่วนใหญ่ตามที่ข้าฯ พบเห็น พวกเขาไม่เคยด้อยค่าหรือมองเรื่อง "มารยาทอิสลาม" เป็นเรื่องเปลือกนอก ความจริงแล้ว พวกเขารังเกียจ "มารยาทจอมปลอม" หรือ "มารยาทของพวกผู้ตั้งภาคี" ที่อิควานเทานิยมชมชอบยัดเยียดเข้ามาใน

[448] ฮามิด บินมุฮัมมัด บินฮะซัน บินมุฮฺซิน, *ฟัตฮุลลอฮฺอัลฮะมีดอัลมะญีดฟีชัรฮิกิตาบิตเตาฮีด*, ตรวจทานโดย บักรฺ บินอับดิลละฮฺ อบูซัยดฺ, หน้า 385.

ศาสนาของเรา มากไปกว่านั้น เยาวชนซะละฟีย์ส่วนใหญ่ไม่ยอมรับ “การแสร้งพูดมารยาท” ของพวกอิควานเทา เนื่องจากการปฏิบัติจริงของพวกอิควานเทาตามที่พวกเราได้เห็นเป็นประจักษ์นั้น ไม่ต่างอะไรกับพวกสับปลับที่พูดเรื่องมารยาทอิสลาม แต่ตนเองไม่เหลือแม้แต่มารยาทตามสามัญสำนึก ดังที่เราได้เห็นความถ่อยจากพระครูของพวกเขาได้เป็นอย่างดี นับตั้งแต่ด่าทอบุคคลอื่นว่า ไว้เคราเหมือนหางหมา, หวีผมเหมือนกะเทย, ถุยน้ำลายบนเวทีศาสนาและสารพัดความเย่อหยิ่งจองหองของพระครูอิควานเทา พฤติกรรมสถุนต่ำตมเช่นนี้ยังส่งทอดไปถึงพวกลูกหาบอิควานเทาหลายคน ตั้งแต่ศิลปินหน้าโง่ที่ด่าทอผู้อื่นด้วยคำว่า “ลูกหมา หงิง ๆ” ในขณะเดียวกันตนเองกลับหันไปทำรายการคู่กับเหล่าสตรีอวดโฉมของเหล่าผู้ปฏิเสธ หรือลูกศิษย์ของพระครูอิควานบางคนก็มีเรื่องอื้อฉาว “ตีท้ายครัวคนอื่น” และที่เลวร้ายกว่ากรณีใดทั้งหมดก็คือ การที่ลูกศิษย์ผู้พิทักษ์พระครูอิควานเทาบางคนถึงขั้นก่อคดีอาชญากรรมสะเทือนขวัญคนทั้งประเทศมาแล้วด้วยซ้ำ เรื่องราวสกปรกโสโครกเช่นนี้ ข้าฯ ไม่เคยพบเห็นจากคนกลุ่มใดนอกจากอิควานเทาสกปรกเท่านั้น และพวก “แสร้งรู้” บางคนก็ยังเทิดทูนกลุ่มก้อนของตนเองว่าคือ “วัยรุ่นผู้พิทักษ์ความจริง” ได้อย่างไม่ละอายแก่ใจ!